

İbrahim Karagül

ikaragul@yenisafak.com.tr

Bu ne acele böyle!

CIA'nın yeni başkanının ilk ziyaretini Türkiye'ye yapması sizce de dikkat çekici değil mi? 15 gün önce istihbaratın başına getirilen David Petraeus, ülkesine dönmeden Türkiye'ye geliyor. Kabil'de, Hamid Karzai'nin madalya merasiminin ardından uçağa atlıyor ve soluğu Ankara'da alıyor.

Ya Türkiye'yi çok seviyor ya Türkiye'nin ABD için ne kadar önemli olduğunu bir de kendisi göstermek istiyor ya da çok kritik bir gelişme var. Petraeus'un; Libya Temas Grubu'nun dördüncü toplantısı için Türkiye'ye gelen, ağırlıklı olarak Suriye ve bölgesel meselelerin ele alındığı Hillary Clinton'ın ziyaretinin hemen arkasından, üstelik Diyarbakır'da 13 askerin şehid olduğu günlerde gerçekleşen ani ziyareti kesinlikle olağan bir durum değil.

Petraeus; Afganistan'daki NATO ve ABD güçlerinin komutanıydı. Daha önce, Irak'taki Amerikan güçlerine komutanlık yaptı. Her kritik görevde ABD'nin imdadına yetişen Petraeus, son olarak istihbaratın başına getirildi.

Şüphesiz bu sürpriz ziyaret çok sayıda soru içeriyor:

Terörle mücadele, son PKK saldırısı ve Türkiye ile ABD'nin pozisyonu. İstihbarat ortaklığı gibi, tamamen ABD'nin bölgesel çıkarlarına göre seyreden işbirliğinin geleceği. Türkiye'nin, İran ve Suriye ile ilişkilerinin geleceği. Libya'da çökmekte olan NATO operasyonunun geleceği. Hillary Clinton'ın işaretlerini verdiği Türkiye-ABD arasında yeni ortaklık türünün niteliği. Ortadoğu'yu sarsan değişim dalgasının Türkiye'ye nasıl bir rol biçtiği.

Bazı çevreler, Türkiye ile ABD'nin, bölgedeki değişime göre yeni bir ortaklığa girişeceğini, Ankara'ya merkezi bir rol önerileceğini, değişme öncülük edileceğini, özellikle Suriye konusunda ciddi gelişmelerin olabileceğini ancak şu an itibarıyla Türkiye ve ABD arasında Suriye konusunda farklı yaklaşımların bulunduğunu söylüyor. Türkiye, Suriye'nin askeri müdahale dışında değişime zorlanmasını, Baas Partisi'nin yasaklanıp muhaliflerle özellikle de Müslüman Kardeşler'le ortak hükümet kurulup reformların bu hükümetçe gerçekleştirilmesini istediği, ABD'nin ise buna temkinli yaklaştığı söyleniyor.

Bölgedeki sarsıntının, özgürlük ve demokrasi arayışlarının Türkiye'nin elini güçlendirdiği, model ve öncü konuma yükselttiği dolayısıyla Türkiye'nin bu yeni pozisyonu destekler tutum içine girdiği söylenirken, değişimin Kürt meselesini daha da büyütüp Türkiye'yi ve bütün bölgeyi istikrarsızlaştırma ihtimalinin Ankara'yı endişelendirdiği, bu yüzden Suriye'nin parçalanmasının bir nevi kabus senaryosu gibi algılandığı ifade ediliyor.

Önümüzdeki günlerde, elbette Petraeus'un ziyaretinin ayrıntıları ortaya çıkacak. Sadece terörle mücadele ile mi sınırlı yoksa çok daha geniş bir ortaklığın habercisi mi olduğunu o zaman öğreneceğiz. Ancak şu an itibarıyla görünüşteki gerekçesi terör, bölgesel meseleler ve Libya olan ziyaretin, aslında Suriye odaklı olduğunu o zaman anlayacağız. Suriye'de rejim değişmeden İran'la hesaplaşma olmayacak çünkü.

Tabi bütün bunlar, ABD'nin hayalleri... Irak'ı, Afganistan'ı işgal edip arka arkaya bölgesel projeler uygulayanların ellerinin eskisi kadar güçlü olmadığını bir yere not etmeliyiz.

Petraeus başka şeyleri de hatırlatıyor bana. Büyük umutlarla Irak'taki birliklerin komutanı yapıldıktan sonraki icraatlarından bir bölüm var ki, bu coğrafyanın yüreğini çok yaktı, hala da yakıyor. Şöyle:

2. Dünya Savaşı'nda Naziler'in Yahudiler için geliştirdiği 'çözüm'leri Irak'ta Müslümanlar için denedi. Filistin'de, gizli anlaşmalarla inşa edilen ırkçı duvarla tanıştırdı bu ülkeyi. Bağdat'ta İnsanları, semt semt, sokak sokak, cadde cadde birbirinden kalın duvarlarla ayırdı. Mezheplerine göre, etnik farklılıklarına göre, ABD'nin kontrol stratejilerine göre, ekonomik farklılıklarına göre kadim bir şehri tarihe gömdü. David Petraeus ve 'entelektüeller ekibi'nin bulduğu tek çözüm, Nazilerin keşfettiği 'getto' formülü oldu Irak için. Aynı ekip, İsrail'in önerisiyle bunu Bağdat'ta yaptı. Bağdat bittikten sonra, Azimiye bölgesindeki Sünnilerle, semtin etrafındaki Şiileri birbirinden ayıran duvar, Hayfa caddesi, El Amiriye, El Dawra, El Fadıl semtleri, üniversite bölgelerini de birbirinden ayırdı.

Tel Afer, Felluce, El Qaim, Hadisa, Samarra, El Halidiye, Yesrib, Er Ratba gibi şehirler ve bölgeler için de duvar projeleri hazırlandı. İnsanlar kendilerine ayrılan semtlerin dışına çıkamayacak, açık hava hapishanesinde yaşayacak, başka semtlere gidebilmek, akrabalarını görmek, ticaret yapmak, ihtiyaçlarını gidermek için kontrol noktalarından geçecekti. Tıpkı Filistin'de olduğu gibi.

Gettolarına göre yeni kimlik kartları olacak, gettolarına göre yeni vatandaşlıklar oluşturulacak. Dünya bu ülke için federasyonu tartışırken, artık şehirlerin birbirinden koparılmasının ötesinde yüzyıllardır birlikte yaşayanlar küçük esir kamplarına mahkum edilecek, birbirinden uzaklaştırılacak, yabancılaştırılacaktı.

Mezopotamya tam anlamıyla apartheid dönemine hazırlanıyor, Bağdat'da 'Amerikan Gulag'ı inşa ediliyordu. Sadece Irak için değil, bütün bölge için yapmak istedikleri buydu aslında. Bilinçaltılarındaki şiddet, açgözlülük, hükmetme arzusu için yapıyorlardı bunu. Bağdat için, Irak için tasarladıkları proje aslında bütün bölge içindi. Yarın Araplarla Kürtleri, Araplarla Türkleri ayırmak için de bunu düşüneceklerdi.

Bakalım Petraeus'un Suriye için ne planları var. Yakında öğreneceğiz... İşgal mi, iç savaş mı, yeni Getto'lar mı!

Kaynak: <http://yenisafak.com.tr/yazarlar/?i=28266&y=IbrahimKaragul>